

Літературно-мистецька сторінка

ЮНОСТІ ВИШНЕВИЙ ЦВІТ

Ілона ЛАЧУК

ВЕСНА МОЯ

Весна у серденьку розквітла,
Неначе сонце за вікном.
Чудова, ніжна, наче квітка,
Хвилює душу знову й знов.

Мені ти серце зігріваєш,
Воно летить в небесну вись.
Весно моя, ти добре знаєш,
Що ще повернешся колись.

Спекотним літом, сніжною зимою,
Із цвітом вишні, співом солов'я
Так бути хочеться з тобою...
Весно моя! Весно моя!

Складна ця філософія кохання:
Воно приходить, коли зовсім ти не ждеш.
Чарує душу з ночі аж до рання,
І ти живеш... В моїм серденьку ти живеш.

І житимеш, допоки сонце сяє,
І доки крутиться земля,
І доки моє серденько кохає.
Весно моя, красо моя!

РІДНА СЕРЦЮ СТОРОНА

Весною пахне навкруги...
Чудова, тепла нині днина.
Стежки, дороги і луки,
Де серця мого половина...

Щоднини їду я туди,
Де ніжні ранки зустрічала,
Весняні дні де проводжала,
Бо там від спогадів сліди,

Які для мене повсякчас
Природа рідна дарувала
Й дитинство миле чарувало,
Все віддаляючись від нас.

Це рідна серцю сторона —
Моє село, що у долині...
Так рясно розпустилася верба
Й так радісно мене стрічає нині.

І щось зове мене туди,
Крізь бурі, грози і вітри...
Усе пройду, не зупинюся,
Світлиці рідній поклонюся.
Вона ж чекає нас завжди...

ВЕСНА

Я так люблю весну,
Що кличе в світ широкий,
Підносить в даль ясну
Всі мрії синьою.
Й дитинства, що минає,
Уже не доженеш.
Хоч скільки не благай,
Його не повернеш.
Все змінюється швидко:
Так за весною й літо
Швиденько промайне,
Залишивши лиш слід.
Та незабутнім в серці
На віки-вічні буде
Моєї юності
Отой вишневий цвіт...

Все навкруги вже темна ніч вкриває
Мені ж не спиться під її плащем:
Тебе, коханий, так не вистачає...
Росте у моїм серці тихий щем.

У небі зорі ясні сяють,
Кудись спішить годинник на столі...
Напевно, тільки зорі знають,
Які ми стали серцю дорогі.

Дивлюсь на зорі — вони правду знають...
Мені розкажуть все, як є.
Вони від нас нічого не сховають,
Зіграють серденько моє й твоє.

Мовчить душа — їй нічого сказати...
Тебе нема! Зі мною біль, думки сумні...
Але душа продовжує чекати,
Свій сум передаючи і весні...

Пройде так літо, злине срібним птахом...
Осінь зажуриться ключами журавлів...
Душа ж моя не втомиться чекати
І навіть в люту сніжну заметіль...

Душе моя, ти так страждаєш!
І цілить в серце ангел пустоти.
Та доки любиш, доти і чекаєш
І цю любов зумієш зберегти!

БАТЬКІВСЬКА КОЛИСКА

Спливає час, немов весняні води —
Позаду вже мого дитинства цвіт.
Шукаю вірної дороги,
Яка б вела мене в незнаний світ.

Життя летить... Прощай, дитинство!
Зустрінемось лишень у снах.
Моя ти батьківська колиско,
Живи завжди в моїх думках!

Не смій же думи полишати
Ні на хвилинку, ні на мить.
Завжди до тебе буду повертатись,
Коли у серці защемить!

Володимир КЛИМ'ЮК

ТИ У МОЄМУ ЖИТТІ

Моє життя було пустим і сірим,
Та вмить усе змінилось, що в нім є.
Ця мить, непередбачена без міри,
Перевернула все життя моє.

Таку, як ти, я бачив тільки в снах,
Тепер ми ще й знайомі наяву.
В думках і мріях — лише ти одна.
Щасливий, що тобою я живу...

Свою щирою душею полониш ти
І словом ніжним все чаруєш знову.
А твої очі промовляють навіть в тиші,
У них дивитись вічно я готовий.

Життя моє наповнене тобою.
В розлуці нас єднає телефон.
Душа цвіте казковою красою,
Така, як ти, одна лиш на мільйон.

І від цієї миті чарівної
Пройшло немало часу вже...
Всі неповторні зустрічі з тобою
Моє бентежне серце береже.

ВЕЧІРНІЙ РЕП

Сонце вкотре зайшло вже за обрій,
а я просто сиджу і гадаю,
чи багато таких серед вас,
кому я в цей час потрібен...
Можливо, комусь і потрібен:
я знаю багато людей,
які мене також знають,
та кожен сам по собі.
Серед них є одна особлива,
котра дуже для мене важлива...
Та багато чого зрозуміти не можу:
На перший погляд,
все дуже і дуже просто,
але не для мене і моєї душі...
Змінилось усе, коли ми зустрілись,
коли я вперше побачив тебе...

Зрозумів не одразу,
ким ти є для мене,
я просто не міг уявити собі...
Але з часом ти стала для мене єдина,
не знаю, чим ти мене оповила:
свою красою, душею своєю
чи відразу усім своїм
дивовижним єством?
Коли я разом з тобою,
мене переповнює вир почуттів.
А також... страх —
страх втратити тебе назавжди,
страх не бачити тебе
і твоєї дорогоцінної усмішки...
Якщо інколи час таки розлучить нас,
знаю одне: не зможу прожити без тебе
ні єдиного Божого дня...

